

WYPEŁNIENIE STAROTESTAMENTOWYCH PROROCTW

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 16 listopada

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 5,17.20.36-40.46-47; 13,18; 17,12; Jr 2,13; Za 9,9; J 8,12-30.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Ja zaś mam świadectwo, które przewyższa świadectwo Jana; dzieła bowiem, które mi powierzył Ojciec, abym je wykonał, te właśnie dzieła, które czynię, świadczą o mnie, że Ojciec mnie posłał” (J 5,36).

W swojej ewangelii Jan raz po raz uwypukla słowa i czyny Jezusa, które świadczą o tym, że jest On prawdziwym Mesjaszem, Chrystusem. Przyszedł na świat jako jeden z Izraelitów, urodzony w Betlejem, tak jak zostało to przepowiedziane w *Piśmie Świętym*.

Jednak, jak napisał Jan, „na świecie był i świat przezeń powstał, lecz świat go nie poznał” (J 1,10).

Jezus przyszedł na świat, który sam stworzył, ale świat Go nie poznał? To zdumiewające słowa. Jak widzimy w *Ewangelii Jana* i innych ewangeliach, wielu ludzi nie miało pojęcia, kim jest Jezus, choć powinni byli to wiedzieć jako świadkowie Jego czynów i słów, zwłaszcza że znali pisma *Starego Testamentu* wskazujące na Niego.

W tym tygodniu przyjrzymy się temu, jak jeszcze Jan ukazał Jezusa jako Mesjasza. Odpowiemy też na pytanie, dlaczego niektórzy ludzie nadal odrzucali Jezusa wbrew wszelkim dowodom na to, że jest On Chrystusem.

Czego możemy się nauczyć na błędach tych ludzi?

Obok szczególnych cudów wspomnianych po to, by wskazać, że Jezus jest Mesjaszem, Jan przedstawił także szersze omówienie znaków, dzieł i cudów dokonanych przez Jezusa.

Znaki i cuda same w sobie nie były dowodem tego, że Jezus jest Mesjaszem, gdyż wielu proroków, w tym czasami fałszywych, także dokonywało cudów. Jan opisał cuda Jezusa nie dlatego, że wskazywały na Niego jako potężnego cudotwórcę. Znaki, które opisał Jan, miały wyjątkowy charakter, gdyż wskazywały na Jezusa jako Mesjasza oraz podkreślały, że On naprawdę został posłany przez Boga Ojca.

Przeczytaj J 5,17.20.36-38. Jak wersety te opisują więź istniejącą między Jezusem a Bogiem Ojcem, zwłaszcza w kontekście znaków dokonywanych przez Jezusa?

Jezus posługiwał się znakami, by wykazać swoje ściśle współdziałanie w łączności z Ojcem. On i Ojciec są jedno. Swoimi dziełami Jezus mówił wyraźnie: — „We mnie jest Ojciec, a Ja w Ojcu” (J 10,38; zob. także J 14,10-11).

Jezus przyszedł na świat, by dokonać dzieł Tego, który Go posłał, tak aby te dzieła stały się znane w świecie. Przyszedł, by dokonać dzieła, dla spełnienia którego posłał Go Ojciec, a Jego czyny świadczyły wyraźnie o Jego więzi z Ojcem.

Jednak, jak zauważyliśmy, wbrew mocnym znakom i licznym świadectwom, wielu ludzi nadal nie wierzyło w Niego.

Przywódcy religijni zapytali Jezusa:

— „Jak długo trzymać będziesz dusze nasze w napięciu? Jeżeli jesteś Chrystusem, powiedz nam wyraźnie.

Odpowiedział im Jezus:

— Powiedziałem wam, a nie wierzycie; dzieła, które Ja wykonuję w imieniu Ojca mojego, świadczą o mnie” (J 10,24-25).

Gdyby Jezus otwarcie oświadczył, że jest Mesjaszem, przywódcy religijni szukający jakiegokolwiek pretekstu przeciwko Niemu z pewnością uczyniliby z tego zarzut. Wiedząc to, Jezus wskazywał raczej na swoje czyny jako dowód tego, że jest Mesjaszem. Gdyby Chrystus oświadczył wobec przywódców religijnych, że jest Chrystusem, to ci z pewnością usiłowałiby temu zaprzeczyć. Jednak nie byli w stanie zaprzeczyć znakom, dziełom i cudom. Były one mocnym świadectwem tego, kim jest Jezus i skąd przybył.

Jak możemy ustrzec się niewiary przejawianej przez żydowskich przywódców religijnych w czasach Jezusa? W jaki sposób jesteśmy narażeni na to, że będziemy przeciwdziałać działaniom Boga podejmowanym dla naszego dobra?

Apostoł Jan posłużył się szczególnymi znakami i świadectwami wskazującymi na Jezusa jako Mesjasza, ale odwołał się także do autorytetu *Starego Testamentu* i zawartych w nim prorocत्व przepowiadających dzieło Chrystusa. *Stary Testament* zajmuje bardzo ważne miejsce nie tylko w *Ewangelii Jana*, ale i całym *Nowym Testamencie*. Uzasadniając to, kim jest, skąd przybył, czego dokonał i czego jeszcze dokona, Jezus opierał się na *Piśmie Świętym*, czyli *Starym Testamencie*.

Przeczytaj J 5,39-40.46-47. Co wersety te mówią o postawie Jezusa wobec autorytetu *Pisma Świętego*?

We wszystkich ewangeliach Jezus raz po raz wskazuje autorytet *Pisma Świętego* jako najważniejszego świadectwa o Nim. Na przykład Jezus często powoływał się na wydarzenia opisane w *Starym Testamencie* jako wskazujące na Niego i Jego dzieło. Oto jeden z przykładów, w którym Jezus powołał się na wydarzenie opisane w Lb 21,5-9:

— „I jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak musi być wywyższony Syn Człowieczy” (J 3,14).

Jezus nie tylko nawiązał do tej historii, ale używając jej jako wskazującej na Niego, nadał jej autorytatywną interpretację, wyjaśniając jej zasadnicze znaczenie.

Nie tylko Jezus, ale także i inni posługiwali się starotestamentowymi wersetami wskazującymi na Niego. Na przykład na początku *Ewangelii Jana* czytamy oświadczenie Filipa:

— „Znaleźliśmy Tego, o którym pisał i Mojżesz w *Prawie*, i prorocy” (J 1,45 BKR).

Przeczytaj J 13,18; 17,12; 19,24.28.36. Czego wersety te uczą o autorytecie *Pisma Świętego*, takim jak rozumeli go Jezus i Jan? Jak świadczą one o zasadniczej roli *Pisma Świętego* w naszej wierze?

Jakie siły obecnie skrycie i otwarcie działają w celu podkopywania wiary w autorytet *Biblii*? Przedstawcie swoje przemyślenia w tej kwestii podczas wspólnego studium *Pisma Świętego*.

W rozmowie z przywódcami religijnymi na temat Jego tożsamości Jezus potwierdził autorytet *Pisma Świętego*. Na pierwszy rzut oka mogłoby się wydawać, że nie musiał tego czynić, skoro przywódcy religijni wierzyli w *Pismo Święte*. Jednak nawet wobec nich Jezus podkreśla autorytet *Pisma Świętego*, aby wykazać, kim jest — bez względu na to, jak zatwardziały były ich serca i jak usilnie starali się uciszyć własne sumienie.

Tak więc Jan zanotował szereg cytatów ze *Starego Testamentu* i nawiązał do niego wskazujących na Jezusa jako wypełnienie starotestamentowej obietnicy dotyczącej Mesjasza.

Jak powiązane są ze sobą poniższe fragmenty *Starego Testamentu* i *Nowego Testamentu*? W jaki sposób *Nowy Testament* powołuje się na *Stary Testament*, składając świadectwo o Jezusie?

J 1,23; Iz 40,3.....

.....

J 2,16-17; Ps 69,10.....

.....

J 7,38; Jr 2,13.....

.....

J 19,36; Lb 9,12.....

.....

Nie tylko Jan, ale także Piotr, Paweł, Mateusz, Marek, Łukasz i inni autorzy ksiąg *Nowego Testamentu* pod natchnieniem Ducha Świętego świadczą wielokrotnie, że życie, śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Jezusa stanowią wypełnienie starotestamentowych proroctw.

Choć Jezus stale kierował uwagę uczniów na *Pismo Święte*, które zapowiada Jego misję, kiedy uczniowie wreszcie zrozumieli, że *Stary Testament* wskazuje na śmierć i zmartwychwstanie Mesjasza? Otóż pojęli to dopiero wtedy, gdy On umarł i zmartwychwstał. „Kiedy zmartwychwstał, Jego uczniowie przypomnieli sobie, że to mówił. I uwierzyli *Pismu* oraz słowom, które wyrzekł Jezus” (J 2,22 BKR; zob. także J 20,9).

Jezus powiedział przywódcom religijnym:

— „Badacie *Pisma*, bo sądzicie, że macie w nich żywot wieczny; a one składają świadectwo o mnie” (J 5,39).

Jakież niezwykle stwierdzenie Jezusa o Nim samym!

Szacunki są rozbieżne, ale bibliści twierdzą, że Jezus z Nazaretu wypełnił setki starotestamentowych proroctw. Jakakolwiek jest ich dokładna liczba, prawdopodobieństwo przypadkowego wypełnienia choćby kilku z nich jednocześnie jest niezwykle małe. Aby opisać to prawdopodobieństwo, można je porównać do prawdopodobieństwa przypadkowego wylosowania za pierwszym razem z zawiązanymi oczami jedyne czarne ziarnko piasku na plaży pełnej białych ziarenek piasku. Prawdopodobieństwo to praktycznie równa się zeru.

Nie ma wątpliwości co do tego, że narodziny, życie i śmierć Chrystusa zostały przepowiedziane w *Starym Testamencie*, co jasno dowodzi, że jest On oczekiwanym Mesjaszem. Jan wskazuje raz po raz fragmenty *Starego Testamentu*, by podkreślić tę prawdę o Jezusie, tak byśmy uwierzyli w Niego i przyjęli zbawienie, które On nam oferuje.

Co mówią poniższe fragmenty *Ewangelii Jana* o Jezusie jako wypełnieniu proroctw mesjanistycznych?

J 12,13; Ps 118,26.....

.....

J 12,14-15; Za 9,9.....

.....

J 13,18; Ps 41,10.....

.....

J 19,37; Za 12,10; 13,6.....

.....

Jak mocno jesteś utwierdzony w tym, w co wierzysz? Gdyby ktoś podważył twoją wiarę w Jezusa jako Mesjasza, jak odpowiedziałbyś na to wyzwanie i czym posłużyłbyś się, by obronić/uzasadnić swoją wiarę?

W naszym dotychczasowym studium *Ewangelii Jana* wskazaliśmy, iż Jan podkreślał, że Jezus jest obiecany Mesjaszem, odwieczną nadzieją Izraela i całej ludzkości. A jednak wielu przywódców religijnych, duchowych przewodników ludu Bożego, stało się Jego zaprzysięgłymi wrogami! Dlaczego?

Przeczytaj J 8,12-30. Na czym polegało napięcie, jakie powstało między Jezusem a przywódcami religijnymi? Które wersety najlepiej wyjaśniają, dlaczego wielu ludzi odrzuciło Jezusa?

Jezus powiedział przywódcom religijnym, że nie znają Go ani Jego Ojca (zob. J 8,19). Byli oni tak pochłonięci troską o własną tradycję i filozofię, że mając Jezusa przed sobą — czyniącego tak nadzwyczajne cuda i znaki oraz nuczającego prawdy objawiającej Ojca — uparcie Go odrzucali.

Po drugie Jezus powiedział im:

— „Wy jesteście z niskości” (J 8,23).

Mówiąc innymi słowy, choć mienili się ludźmi religijnymi, nie byli uduchowieni ani prawdziwie pobożni. Zachowywali „pozór pobożności” (2 Tm 3,5), ale nic więcej. Na zewnątrz wydawali się wierzący, ale wewnątrz byli pełni zwątpienia.

Nie było to nic nowego. Przez Izajasza Bóg powiedział o swoim ludzie:

— „Ten lud zbliża się do mnie swoimi ustami i czci mnie swoimi wargami, a jego serce jest daleko ode mnie, tak że ich bojaźń przede mną jest wyuczonym przepisem ludzkim” (Iz 29,13).

To samo zostało powtórzone przez Jezusa wieki później:

— „Daremnie mi jednak cześć oddają, głosząc nauki, które są nakazami ludzkimi” (Mk 7,7).

Te ludzkie nauki, ludzkie przykazania, były z tego świata, dlatego o sobie Jezus powiedział:

— „...a Ja nie jestem z tego świata” (J 8,23).

Już wystarczająco złe było to, że ludzie ci zwodzili sami siebie, ale prawdziwą tragedią było to, że wiedli na manowce bliźnich, choć mimo to, jak napisał Jan, „wielu uwierzyło w niego” (J 8,30).

Tak więc mimo złego przywództwa wielu Żydów było w stanie myśleć samodzielnie i zrozumieć, kim jest Jezus.

Czego możemy się nauczyć z dyskusji Jezusa z żydowskimi przywódcami religijnymi? Jak możemy być z wysokości, a nie z niskości, i jak możemy rozpoznać różnicę istniejącą między tymi dwoma postawami?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Prawda została powierzona Hebrajczykom niczym złoty skarb. Żydowski system religijny noszący sygnaturę nieba został ustanowiony przez samego Chrystusa. Wielkie prawdy odkupienia zostały zawarte w typach i symbolach. Gdy jednak Chrystus przyszedł na ziemię, Żydzi nie rozpoznali Tego, na którego wskazywały wszystkie te symbole. Mieli Słowo Boże w swoich rękach, ale przekazywana z pokolenia na pokolenie tradycja oraz ludzka interpretacja *Pisma Świętego* ukryły przed nimi prawdę, która jest w Jezusie. Stracili z oczu duchowy sens świętych pism. Skarbiec wszelkiej prawdy stał przed nimi otworem, ale oni nie mieli o tym pojęcia.

Bóg nie ukrywa swojej prawdy przed ludźmi. To oni — na skutek własnego postępowania — czynią ją niezrozumiałą. Chrystus dał Żydom dostateczne dowody na to, że jest Mesjaszem; ale w swoim nauczaniu wzywał do zdecydowanej zmiany w ich życiu. Wiedzieli, że jeśli przyjmą Chrystusa, będą musieli porzucić ulubione poglądy i tradycje oraz egoistyczne i bezbożne praktyki. Przyjęcie niezmiennej i wiecznej prawdy wymagało poniesienia ofiary, dlatego nie chcieli uznać najbardziej przekonującego dowodu, jaki Bóg mógł im dać, aby utwierdzić ich w wierze w Chrystusa. Twierdzili, że wierzą w pisma *Starego Testamentu*, a jednak odrzucali zawarte w nich świadectwo dotyczące życia i charakteru Chrystusa. Bali się, że zostaną przekonani, a wtedy będą musieli się nawrócić i porzucić swoje dotychczasowe poglądy. Skarb Ewangelii — Droga, Prawda i Żywot — był pośród nich, ale oni odrzucili największy dar, jaki niebo mogło im ofiarować³².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak proroctwa wypełnione przez Jezusa budują naszą wiarę w Niego?
2. Jakie były trzy najważniejsze przeszkody niepozwalające przywódcom uwierzyć w Jezusa? Jak podobne rzeczy przejawiają się w naszych czasach?
3. Zastanów się, w kim i czym pokładasz ufność. Co może wzmacniać twoją wiarę?
4. Czego twoja odpowiedź na ostatnie pytanie z poniedziałkowej części lekcji uczy cię o autorytecie *Pisma Świętego* oraz konieczności odrzucenia wszystkiego, co prowadzi do zwątpienia w ten autorytet?

³² Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2020, s. 67-68. Przeczytaj także rozdział *Niechaj się nie trwoży serce wasze*, w: *taż, Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 492-506.